

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

behandlet, har dette maaske nu mindre praktisk Betydning end Nedsættelsen af Straffen, men der kommer dog stadig nogle af de saakaldte smaa Sager frem, og jeg ser ingen Samfundsinteresse i at rode tilbage i Fortiden i saadanne Smaasager, at bringe Ulykke over den paagældendes Familie og vanskeliggøre det for ham i Fremtiden at blive et nyttigt Medlem af det danske Samfund. Det gælder om at rette Blikket mod Fremtiden. Det er en almindeligt udbredt Antagelse, at Statsadvokaturen Gang paa Gang indstiller Tiltalefrafald til Rigsadvokaturen, men at denne beordrer Tiltale rejst. Jeg tillader mig derfor at anmode den højtærede Justitsminister om at oplyse, i hvor mange Tilfælde Statsadvokaturen i disse politiske Sager har indstillet Tiltalefrafald, men Rigsadvokaturen paabudt Tiltale rejst.

En af de faa Ændringer, der gennemførtes i Straffelovstillægget ved Loven af 29. Juni 1946, var den, at Begrebet „Tab af almen Tillid“ udgik. Formanden for Folketingets Udvalg udtalte — jeg beder om Tilladelse til at citere nogle Linier —, at Tanken hermed først og fremmest var,

„at det vil svække de domfældtes Erhvervsmuligheder og Resocialisering, hvis de stadig væk skal have det sjælelige Tryk over sig at gaa rundt med en Attest for at have tabt almen Tillid.“

Dommene kender selvsagt ikke mere nogen uværdig til almen Tillid, men i offentlig Omtale findes Begrebet fortsat. Saaledes bekendtgør Pressens Radioavis til Stadighed, naar den refererer saadanne Domme, at den og den har mistet almen Tillid. Det er ikke længere siden end i Dag, jeg har set det samme Begreb anvendt. Dette maa ikke ske. Af Hensyn til den paagældendes Familie, af Hensyn til ham selv, af Hensyn til Samfundet er det af Betydning, at det lettes den paagældende at finde en nyttig Plads i Samfundet, og jeg henleder derfor den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa dette Forhold.

Det er i øvrigt med Tilfredshed, jeg ser, at den højtærede Justitsminister nu tager Spørgsmaalet om Amnesti op.

Og endnu et Spørgsmaal.

I mange Aar har Fabriklovgivningens Revision været forberedt. I 1934 nedsatte Socialministeriet et Udvalg til Udarbejdelse af et Udkast til en ny almindelig Arbejderbeskyttelseslov. Dette Forhold er fra anden Side berørt under Finanslovdebatten saavel sidste Vinter som i Aar; og da en Ændring af Ulykkesforsikringsloven gennemførtes i Foraaret med Henblik paa Erstatning for

visse Erhvervs sygdomme, blev Spørgsmaalet om Revision af Fabrikloven ligeledes berørt. Den højtærede Arbejds- og Socialminister udtalte, at han, naar de forskellige ministerielle Udvalg, som arbejdede med de forskellige Sager, havde tilendebragt deres Arbejde, vilde tage Stilling til Sagerne. Det Udvalg, jeg lige har omtalt, tilendebragte sit Arbejde i 1938, og der foreligger en tyk Betænkning herfra med Forslag til en ny almindelig Arbejderbeskyttelseslov. Denne Betænkning har derefter været til Behandling i Arbejdsraadet, der den 17. August 1939 afgav Indstilling til Ministeriet. Efter Befrielsen blev Udkastet til Lov om Arbejderbeskyttelse af den daværende Arbejds- og Socialminister den 27. Juli 1945 sendt til Arbejdsraadet med Anmodning om, at det i Samarbejde med Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet vilde tage Udkastet fra 1938 og 1939 op til fornyet Behandling. Denne Behandling er for længst tilendebragt og har givet sig Udtryk i en Indstilling af 10. April 1946 fra Arbejdsraadet. Det overrasker mig, at der ikke i Statsministerens Trontale findes noget Tilsagn om, at man forbereder Gennemførelse af en ny Lov paa dette Omraade i den kommende Rigsdagssamling.

Arbejderbeskyttelsens Formaal er at forebygge Arbejdslivets Farer. Paa Grund af dette forebyggende Formaal skulde man synes, det var særlig paakrævet at faa gennemført tidssvarende Bestemmelser paa dette Omraade. Det forekommer saa selvfølgelig, at man vil hindre Ulykkestilfældes og Helbredsskaders Indtræden, og alle er enige om, at Forebyggelse er bedre end Helbredelse, men Aarene gaar, uden at der fra det danske Samfunds Side gøres tilstrækkeligt til Forebyggelse af Arbejdslivets Farer. Da Fabrikloven blev gennemført i 1913, var den i Virkeligheden allerede forældet. Jeg tænker ikke saa meget paa selve de enkelte Bestemmelser i Loven som paa Lovens Omraade. Den omfatter kun Fabrikker og fabrikmæssigt drevne Virksomheder samt Haandværksbedrifter, der findes at burde inddrages, men Bygge- og Anlægsvirksomheder, Kontor- og Handelsvirksomheder, Transportvirksomheder, Telefoncentraler, Hotel- og Restaurationsvirksomheder var uden for Fabrikloven. Dette var ikke tidssvarende og er endnu mindre tidssvarende i Dag. Jeg skal nævne, at Arbejderbeskyttelsesloven i Sverige kommer til Anvendelse paa enhver Virksomhed, hvad enten den har industriel Karakter eller ej, hvor Arbejdere anvendes for en Arbejdsgivers Regning, og at Arbejderværnloven i Norge omfatter en-